

Тя отказа строго. Седѣше неподвижно и се бореше съ себе си. Защо той ѝ говорѣше такива думи. Трѣбваше ли да знае тя какви жени обича той. Отново помисли за своя домъ и съпругъ. Тя бѣше ги оставила, за да се забавлява тука, дето всичко оскърбяваше нежния идеализмъ на съпруга ѝ и чистотата на дома ѝ. Съвсемъ ясно тя сега виждаше какво се върши наоколо. Нейниятъ братъ имаше право. Здравеви изпользуваха плода отъ борбата, която водѣше нейниятъ мжжъ и другаритъ му. Тука имаше хора, които искаха да отнематъ на мжжа ѝ и трохата щастие която му е останала.

Стана.

Младеновъ пошепна :

— За Бога, какво мислите.

Неговитъ думи прозвучаха съ искрена тревога. Тя усѣти галещия тонъ на гласа му и безъ да знае защо, искаше да се извърне, да му благодари, да го погледне, но това бѣше само мигъ. Тръгна.

Здравевъ веднага пристжпи къмъ нея. Неговото лице имаше нѣщо изплашено, очитъ му гледаха съ предишната недвижностъ, тя видѣ дръзката сочностъ на устнитъ му.

— Защо ставате? Мислите да си ходите? По никой начинъ.

Той хвана ржката ѝ.

— Не. Това не може.

Голѣмиятъ мжжъ дишаше тежко. Тя го погледна. Очитъ му бѣха хищни, дебелото лице изпотено. Тя дръпна ржката си.